

Εορτή του Αγίου Σάββα του Ηγιασμένου στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Την Τετάρτη, 18 Δεκεμβρίου 2024, εορτάσθηκε (με το παλαιό ημερολόγιο) στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων η εορτή του οσίου Πατρός ημών Σάββα του Ηγιασμένου.

Προς τιμή του Αγίου τελέσθηκε ολονύκτια αγρυπνία στην Ιερά αυτού Λαύρα προεξάρχοντος του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Αριστοβούλου ως Αρχιερέα της σειράς, του Γέροντος Αρχιγραμματέα Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου και του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ελενουπόλεως κ. Ιωακείμ, Αγιοταφитών Ιερομονάχων και

Αραβοφώνων και Ρωσοφώνων Ιερέων. Τους ιερούς ύμνους απέδωσαν ο Γραμματέας της Αγίας και Ιεράς Συνόδου Ιεροδιάκονος π. Συμεών ελληνιστί δεξιὰ και η Αραβική χορωδία αριστερά.

Στο Κοινωνικό της θείας Λειτουργίας ο Μακαριώτατος κήρυξε τον θείο λόγο ως έπεται:

«Δίκαιοι δέ εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι, καί ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αὐτῶν, καί ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστῳ· διά τοῦτο λήπονται τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καί τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρός Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς καί τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν», (Σοφ. Σολομ.5, 15-16).

Ἅγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί ἐν Χριστῷ,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ὁ ποδηγέτης τῶν μοναστῶν Σάββας ὁ Ἁγιασμένος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ εὐλογημένῃ αὐτοῦ καί περιακούστῳ Λαύρᾳ, ἵνα εορτίως τιμήσωμεν τὴν ἱεράν αὐτοῦ μνήμην.

Ἡ θεόθεν δοθεῖσα χάρις εἰς τὸν θεόφρονα Σάββαν ἀνέδειξεν αὐτόν ἰσοστάσιον τῶν Ἀγγέλων, ὁμόσκηνον τῶν Ὁσίων, συνόμιλον τῶν προφητῶν καί συγκληρονόμον Μαρτύρων καί Ἀποστόλων, διό καί εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων αὐτοῦ. Ἀψευδὴς μάρτυς τῶν κατορθωμάτων τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα εἶναι τό πρό τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κείμενον ἄφθαρτον αὐτοῦ καί ὁλόσωμον σκῆνωμα.

Ὁ ἐκ τῆς χώρας τῶν Καππαδοκῶν ὀρμώμενος Σάββας συνέδεσε τὸν ἀσκητικόν αὐτοῦ βίον ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἀφ' ἑνός μὲν μέ τὴν Ἀγίαν Γῆν τῆς Παλαιστίνης ἀφ' ἑτέρου δέ μέ τοὺς διασήμεους ἀσκητάς καί καθηγητάς τῆς ἐρήμου Θεοδόσιον τὸν Κοινοβιάρχην, Γεράσιμον τὸν Ἰορδανίτην, Θεόκτιστον τὸν ὄσιον καί Εὐθύμιον τὸν Μέγαν, τὸν μύησαντα αὐτόν εἰς τό ἄρρητον καί θεῖον μυστήριον τῆς εὐσεβείας, τοὔτέστιν τὴν κατὰ Χριστὸν πολιτείαν, τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν θεωρίαν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, τὴν θέωσιν, ὡς ἐναργέστατα διατυπώνει ὁ ὑμνωδὸς αὐτοῦ λέγων: «Τό κατ' εἰκόνα τηρήσας ἀλώβητον, νοῦν ἡγεμόνα κατὰ παθῶν ὀλεθρίων, ἀσκητικῶς ἐνστησάμενος, εἰς τό καθ' ὁμοίωσιν ὡς δυνατόν ἀνελήλυθας· ἀνδρικῶς γάρ τὴν φύσιν ἐκβιασάμενος, ἔσπευσας τό χεῖρον καθυποτάξαι τῷ κρείττονι, καί τὴν σάρκα δουλῶσαι τῷ πνεύματι. Ὅθεν Μοναζόντων, ἀνεδείχθης ἀκρότης, πολιστής τῆς ἐρήμου, εὐδρομούντων ἀλείπτης, κανὼν ἀρετῆς ἀκριβέστατος ...».

Ὁ Θεόπνευστος Σάββας ἀνεδείχθη ὥντως «κανὼν ἀρετῆς ἀκριβέστατος», διό ἤκουσε τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τοῦ καλοῦντος πάντα τὸν πιστεύοντα εἰς τὴν Ἐαυτοῦ βασιλείαν καὶ δόξαν. Ὁ ὁσιος Σάββας ἐδέχθη τὸν λόγον τοῦτον τοῦ Εὐαγγελίου οὐχὶ ὡς λόγον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καθὼς ἐστὶν ἀληθῶς ὡς λόγον Θεοῦ, ὅς καὶ ἐνεργεῖται ἐν αὐτοῖς τοῖς πιστεύουσιν» (Α' Θεσ. 2,13) κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον. Ὁ λόγος οὗτος τοῦ Θεοῦ ἐφώτιζε, ἐνίσχυε καὶ κατηύθυνε τὰ διαβήματα τοῦ θεοφόρου Σάββα πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ, τούτέστιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, τῶν προαγουσῶν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. «Ἡμῶν τό πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει», (Φιλιπ. 3,20) κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Ὁ δέ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός παρήγγειλε τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ λέγων: «ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δέ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου, καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτόν καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν», (Ἰωάν. 14,21).

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Χριστοῦ «καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν», κατὰ τὸν ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας, ἀφοροῦν εἰς τὴν θεοπτίαν, τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνουν οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ. Εἰς αὐτούς, τούς καθαρούς δηλονότι, διαλάμπει ὁ Χριστός διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. «Ἐμφανίσω γάρ φησιν αὐτῷ ἐμαυτόν. Καθαροὶ γάρ παρὰ τοῖς καθαροῖς. Οἱ περὶ τῆς θεοπτίας ἔσονται λόγοι· διαλάμπει δέ ὁ Χριστός ἐν αὐτοῖς διὰ τοῦ ἰδίου δηλονότι Πνεύματος».

Κοινωνός καί μέτοχος τῆς θεοπτίας ταύτης ἐγένετο διά τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ ὁ θεσπέσιος Πατήρ ἡμῶν Σάββας, κατά τό πρότυπον τοῦ Ἀδάμ, ὁ ὁποῖος, ὡς λέγει Κύριλλος, «πεποιήτο μέν γάρ ἐπί ἀφθαρσία καί ζωῇ ἦν δέ αὐτῷ καί ὁ βίος ἀγιοπρεπής ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ὅλος ἦν καί διά παντός ἐν θεοπτίαις ὁ νοῦς, εὐδία δέ καί γαλήνη τό σῶμα, κατηρεμούσης ἀπάσης αἰσχροῦς ἡδονῆς»... ἐπειδή δέ ὁ Ἀδάμ πέπτωκεν ὑφ' ἁμαρτίαν... νενόσηκεν οὖν ἡ φύσις τήν ἁμαρτίαν διά τῆς παρακοῆς ἐνός, τοῦτέστι τοῦ Ἀδάμ» [Καί ἀπλούστερον· ὁ Ἀδάμ ἐδημιουργήθη μέ σκοπόν τήν ἀφθαρσίαν καί τήν αἰωνίαν ζωήν, ὁ βίος δέ αὐτοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς ἦτο ἀγιοπρεπής ὁ νοῦς του ἦτο ὅλος καί διά παντός εἰς κατάστασιν θεοπτίας, τό δε σῶμα αὐτοῦ ἦτο σέ ἡρεμίαν καί γαλήνην, διότι κάθε αἰσchrά ἡδονή ἦτο ἐντελῶς καθησυχασμένη, ἐπειδή ὅμως ὁ Ἀδάμ ἔπεσεν εἰς τήν ἁμαρτίαν... ἡ (ἀνθρωπίνη) φύσις ὑπέστη ἀσθένειαν τῆς ἁμαρτίας ἐξ αἰτίας τῆς παρακοῆς ἐνός (ἀνθρώπου), δηλαδή τοῦ Ἀδάμ].

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταδείκνυται ἐναργέστατα ὅτι ὁ Χριστός, ὁ Ὅποῖος λέγει «ὅτι ἐγώ ζῶ καί ὑμεῖς ζήσεσθε», (Ἰωάν. 14,19), ἐπέτυχε μετὰ τήν ἐκ νεκρῶν ἀναβίωσιν Του, τοῦτέστιν τήν Ἀνάστασιν αὐτοῦ, τήν ἐπαναδρομήν (τήν ἐπαναφοράν) τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως εἰς τό «ὅπερ ἦν ἐξ ἀρχῆς», ἀποδείξας οὕτως τόν ἄνθρωπον ἄφθαρτον κατά τόν Κύριλλον Ἀλεξανδρείας.

Τῆς ἀφθαρσίας ταύτης τῆς δόξης τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τοὔτέστιν τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, σύμμορφος ἐγένετο καί ὁ θεοφόρος Πατήρ ἡμῶν Σάββας, ὁ ὁποῖος περιληφθεὶς ζωὴν τὴν αἰώνιον συζῇ τῷ ατελευτήτῳ καὶ ἀεί ζῶντι Δεσπότῃ ἡμῶν.

Διό καὶ ἡμεῖς, οἱ τιμῶντες σήμερον τὴν σεπτὴν τοῦ ἡγιασμένου Πατρός ἡμῶν Σάββα μνήμην παρακαλέσωμεν αὐτόν, ἵνα σύν ταῖς πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἱκετεύῃ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν ὑπὲρ εἰρήνης ἐν τῇ περιοχῇ ἡμῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἐορτάσαι τό μέγα καὶ ἄρρητον μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, τὴν Γέννησιν τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ.

Ἀμήν. Ἐτη πολλά καί εὐλογημένα Χριστούγεννα».

Ἄμα τη Απολύσει ἔλαβε χώρα λιτανεία τρις περίξ του τάφου του Αγίου Σάββα. Ακολούθησε μοναστηριακή τράπεζα. Ο Μακαριώτατος ευλόγησε τους Πατέρες, ενώ εκείνοι τον ευχαρίστησαν για την παρουσία και την ευλογία της θείας Λειτουργίας.

Κατά την αναχώρησή του ο Μακαριώτατος διήλθε από την Ιερά Μονή Αββά Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου, όπου εκεί τον υποδέχθηκε ο πολίος τη ηλικία ηγούμενος Αρχιμανδρίτης π. Ιερόθεος.

Την ίδια μέρα εορτάσθηκε η μνήμη του Αγίου Σάββα του Ηγιασμένου και με Εσπερινό αφ' εσπέρας μετ' Αρτοκλασίας στο εν τη Ιερά Μονή των Αρχαγγέλων παρεκκλήσιό του και με θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος του Αρχιμανδρίτου π. Κλαυδίου, συλλειτουργούντος του Ιεροδιακόνου π. Ευλογίου. Ἐψαλλαν μοναχές του Πατριαρχείου, ενώ συμμετείχαν προσευχητικά μοναχές, μοναχοί, πιστοί από τα Ιεροσόλυμα, οι οποίοι φιλοξενήθηκαν από τον ηγούμενο και ανακαινιστή του Ιερού Ναού Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Λύδδης κ. Δημητρίου.

